

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΤΑΞΗ

Γράφει ο μοναχός Αρσένιος Βλιαγκόφτης

Ρεσάλτο-τεύχος 4, Μάρτιος 2006

Χωρίς να ξεχνούμε καθόλου ότι η Εκκλησία είναι το σώμα του Χριστού με κεφαλή τον ίδιο και μέλη όλους τους βαπτισμένους στο όνομά του Ορθοδόξως και Ανατολικά -για να θυμηθούμε τον Μακρυγιάννη- και συγχρόνως αγωνιζομένους να ζουν όπως θέλει ο Χριστός, όμως για τις ανάγκες αυτού του άρθρου θα δώσουμε βαρύτητα στην άλλη διάσταση της Εκκλησίας, την πραγμάτωση και πορεία της δηλαδή στον ιστορικό χώρο και χρόνο για να μπορέσουμε να δούμε την Εκκλησία σε σχέση με τη λεγόμενη Νέα Τάξη Πραγμάτων.

Είναι γεγονός ότι για τη Νέα Τάξη, τη Νέα Εποχή και την Παγκοσμιοποίηση έχουν γραφεί και λεχθεί πολλά από πολλούς. Αυτό που εμείς επισημαίνουμε εδώ είναι, η διπλή στοχοθεσία της Νέας Εποχής: Αφ' ενός μια Νέα Τάξη Πραγμάτων σε πολιτικοοικονομικό και γεωστρατηγικό επίπεδο, **με κατάληξη μια παγκόσμια κυβέρνηση, και αφ' ετέρου μια Νέα Τάξη Πραγμάτων σε θρησκευτικό επίπεδο**. Το δεύτερο έρχεται ως επακόλουθο του πρώτου, διότι αυτοί που έχουν δρομολογήσει την παγκόσμια ενοποίηση για την καλύτερη εκμετάλλευση από τους ίδιους του πλανήτη και των ανθρώπων του, έχουν αντιληφθεί ότι το γκρέμισμα των γεωγραφικών και οικονομικών συνόρων θα κινδυνεύει ανά πάσα στιγμή να ακυρωθεί, αν δεν ενοποιήσουν και θρησκευτικά-πολιτισμικά τον πλανήτη. Αυτό προσπαθούν να το κάνουν μέσω μιας νέας θρησκείας ή πανθρησκείας, πού θα προκύψει από το συγκρητιστικό ανακάτεμα των διαφόρων θρησκειών και της όποιας το βασικό δόγμα θα είναι η αυτοθεοποίηση του ανθρώπου.

Νέα Τάξη λοιπόν σε πολιτικοοικονομικό επίπεδο και σε θρησκευτικό επίπεδο. Αυτοί είναι οι δύο στόχοι της Νέας Εποχής.

Το πρόβλημα όμως για τη Νέα Εποχή είναι ότι κάποιοι αντιστέκονται στην προώθηση αυτών των στόχων. Ένας από τους πιο σημαντικούς χώρους πού αντιστέκονται είναι η Εκκλησία. Η αρνητική αυτή τοποθέτηση της Εκκλησίας απέναντι στη Νέα Εποχή και τη Νέα Τάξη δεν είναι ευκαιριακή, αλλά πηγάζει από την ίδια την πίστη της Εκκλησίας. Η Εκκλησία τονίζει την αξία του ανθρωπίνου προσώπου και της ελευθερίας με την οποία ο ίδιος ο Τριαδικός Θεός επροίκισε τον άνθρωπο. Έτσι όμως αποτελεί εμπόδιο στη Νέα Τάξη που επιθυμεί υπάκουα ρομπότ και όχι ελεύθερους ανθρώπους και πολίτες. Η Ορθόδοξη Εκκλησία επίσης υπήρξε κυρίως στην Ελλάδα -αλλά και σε άλλες χώρες- ένας θεσμός πού βοήθησε τα μέγιστα στη διατήρηση και της εθνικής ιδιοπροσωπίας, επειδή σέβεται εκτός από το ανθρώπινο πρόσωπο και τις ρίζες, την Ιστορία, την παράδοση και τον πολιτισμό του. Έτσι Εκκλησία και Γένος συμπορεύθηκαν και σχεδόν ταυτίστηκαν στη συνείδηση του λαού μας, ιδιαίτερα στους δύσκολους αιώνες της τουρκικής σκλαβιάς. Λόγω αυτής της εναντιώσεως της Εκκλησίας στα νεοταξικά-νεοεποχίτικα σχέδια, ευρίσκεται και στο στόχαστρο της Νέας Τάξης ως εχθρός.

Οι παγκοσμιοποιητές της Νέας Τάξης **προσπαθούν να αντιμετωπίσουν την Εκκλησία-εχθρό με δύο τρόπους. Ο ένας είναι ο πόλεμος εναντίον της Εκκλησίας**

από έξω. Την πολεμούν συκοφαντώντας την ως φορέα τάχα αντιδραστικότητας, συντηρητισμού, φανατισμού κ.ο.κ. Βγάζουν στο φως υπαρκτά και ανύπαρκτα σκάνδαλα εκκλησιαστικών ταγών, τα οποία σχεδόν πάντα μεγαλοποιούν. Αυτή η απ' ευθείας πολεμική εκτός του ότι στο βάθος ωφελεί και δυναμώνει την Εκκλησία, σύμφωνα και με τον λόγο του ιερού Χρυσοστόμου, δεν είναι τόσο επικίνδυνη όσο **η ύπουλη τακτική πού χρησιμοποιείται για τη διάβρωση της Εκκλησίας από μέσα.** Αυτός είναι ο δεύτερος τρόπος πολέμου εναντίον της Εκκλησίας.

Ο μακαριστός π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος εβεβαίωνε ότι η Νέα Εποχή δεν επιθυμεί να αδειάσουν οι Ορθόδοξοι ναοί, αλλά να γεμίσουν με ανθρώπους που θα έχουν αλλοιωμένο φρόνημα. Αυτό είναι και το πιο επικίνδυνο.

Η Νέα Τάξη δεν επιθυμεί τόσο να γκρεμίσει την Εκκλησία και τις εκκλησίες (ναούς) -αυτό εξ άλλου απεδείχθη ανέφικτο και από την πρόσφατη ιστορική εμπειρία στην πρώην Σοβιετική Ένωση και στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης- όσο επιθυμεί να μεταλλάξει την Εκκλησία σε κάτι άλλο από αυτό που είναι στην ουσία της. Δεν επιθυμεί η Νέα Τάξη να κάνει απλώς την Εκκλησία να μην αντιδρά στα σχέδιά της· επιθυμεί να την κάνει θεραπαινίδα και χειροκροτητή της. Δεν επιδιώκει να εξοβελίσει την Εκκλησία αλλά να την μεταλλάξει σε έναν άνευρο οργανισμό, ο οποίος θα ενσωματωθεί πλήρως στο σύστημα και θα δουλεύει, για λογαριασμό του, επιδιώκοντας και επιτυγχάνοντας κάποιους σκοπούς, πιο αποτελεσματικά απ' ότι το κράτος και απορροφώντας κραδασμούς πού προκαλούν ενέργειες της κοσμικής εξουσίας σε εθνικό ή παγκόσμιο επίπεδο¹. Πολλοί διερωτώνται μήπως η καθιέρωση από τη διοικούσα Εκκλησία (Διαρκής Ιερά Σύνοδος) της 26ης Δεκεμβρίου ως «ημέρας του μετανάστη», αποτελεί τρόπον τινά ευθυγράμμισή της με το πολυφυλετικό, πολυθρησκευτικό και πολυπολιτισμικό μοντέλο, που η Νέα Τάξη θέλει να επιβάλει παγκοσμίως.

Η διάβρωση, εκτός από τον προσεταιρισμό ανθρώπων της Εκκλησίας σε υψηλές θέσεις, περιλαμβάνει πρωτίστως την χειραγώγηση της Εκκλησίας στην **υιοθέτηση του πανθρησκειακού νεοταξικού μοντέλου**, ότι δηλαδή δήθεν όλες οι θρησκείες είναι εξ ίσου θεμιτοί δρόμοι, που οδηγούν τον άνθρωπο στην Αλήθεια, δηλαδή στον Θεό, και στην προσωπική του καταξίωση.

Ο νεοεποχίτικος αυτός πανθρησκειακός συγκρητισμός (όλες οι θρησκείες είναι καλές και αληθινές) - ή ο διαχριστιανικός συγκρητισμός περισσότερο γνωστός ως **οικουμενισμός** - προωθείται από τη Νέα Τάξη κυρίως με το σύρσιμο σε διαθρησκειακούς διαλόγους και συμπροσευχές, οι οποίες ρητώς απαγορεύονται από τους ιερούς κανόνες της Ορθόδοξου Εκκλησίας. Όποιοι αρνούνται να μπουν σ' αυτή τη διαδικασία στιγματίζονται από το «προοδευτικό» ιερατείο της Νέας Τάξης ως φανατικοί, φονταμενταλιστές, ρατσιστές κ.ο.κ.

Στον νεοταξικό προγραμματισμό, **ο ρόλος του αρχηγού αυτής της προσπάθειας θρησκευτικής ομογενοποίησης έχει ανατεθεί ήδη από τη δεκαετία του '60 στον πάπα της Ρώμης.** Δικαίως τα Μ.Μ.Ε. γι' αυτό το λόγο τον αποκαλούν θρησκευτικό πλανητάρχη.

Μετά την πτώση των διδύμων πύργων στη Νέα Υόρκη το 2001 είχαμε μία επιδημία διαθρησκειακών συναντήσεων και συμπροσευχών προκειμένου -όπως έλεγαν- οι θρησκείες να συνεργασθούν για την προώθηση της ειρήνης και την πάταξη της τρομοκρατίας. Ήταν χαρακτηριστική η κολακευτική ομολογία του Εβραίου αρχираββίνου στη διαθρησκειακή συνάντηση της Αссίζης, που συνεκάλεσε ο πάπας το 2002: «Μόνον εσείς μπορούσατε να μας συγκεντρώσετε εδώ· και το κάνατε», είπε ο αρχираββίνος απευθυνόμενος στον πάπα.

Το λάθος είναι ότι και η Ορθόδοξη Εκκλησία, με συντονιστή της δράσεώς της το Οικουμενικό Πατριαρχείο, μετέχει σ' αυτές τις συναντήσεις και τις συμπροσευχές. Μερικές φορές μάλιστα παίρνει και την πρωτοβουλία για παρόμοιες διοργανώσεις.

Το επιχείρημα που χρησιμοποιούν οι θιασώτες και απολογητές των οικουμενιστικών ανοιγμάτων και συμπροσευχών είναι ότι έτσι πραγματοποιούν μια «αγαπητική έξοδο προς τους άλλους» και δίδουν μαρτυρία Χριστού. Όμως, όπως εύκολα αποδεικνύεται από τα πράγματα, οι διαθρησκειακοί διάλογοι και οι συμπροσευχές δεν ανταποκρίνονται σε μια αυτοφυή αναζήτηση του εκκλησιαστικού σώματος αλλά αποτελούν πρακτική που επιβάλλεται έξωθεν και άνωθεν. Το ότι καταβάλλεται προσπάθεια να χρησιμοποιηθούν οι θρησκείες για να εξυπηρετηθούν άλλες σκοπιμότητες (πολιτικές, γεωστρατηγικές, νεοταξικές) και συγκεκριμένα να αστυνομευθεί ο πλανήτης σύμφωνα με τα συμφέροντα των ισχυρών της γης, φαίνεται καθαρότερα μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 στις Η.Π.Α. Στο πλαίσιο αυτό υπάρχει μία διαπλοκή και με άλλες παράλληλες δραστηριότητες και με άλλους οργανισμούς και φορείς (π.χ. διαθρησκειακά οικολογικά συμπόσια και άλλα όμοια)².

Υπάρχει επίσης μια διαπλοκή εκκλησιαστικών ανδρών και φορέων με την πολιτική εξουσία σε εθνικό, ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι επί των ημερών του κ. Γιώργου Παπανδρέου ως υπουργού Εξωτερικών ήταν έντονη η συμμετοχή του υπουργείου στη διοργάνωση και στη χρηματοδότηση διαθρησκειακών συναντήσεων.

Επίσης τα τρία **διαθρησκειακά οικολογικά συνέδρια** που έλαβαν χώρα και τελούσαν υπό την αιγίδα του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ευρίσκοντο συγχρόνως και υπό την αιγίδα του Προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Αναφέρουμε επίσης την επίσκεψη του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στις Βρυξέλλες «μετά από πρόσκληση του Προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. Ρομάνο Πρόντι για τη συζήτηση της πορείας του διαθρησκειακού διαλόγου μεταξύ Χριστιανών, Ιουδαίων και Μουσουλμάνων, καθώς και της συνέχισης του»³.

Το καλό είναι ότι το σώμα της Εκκλησίας κρατάει ακόμη καλά. Η μεγάλη πλειοψηφία κλήρου και λαού δεν έχει διαβρωθεί από το πνεύμα της Νέας Εποχής και της Νέας Τάξης. Αυτό το διαπιστώνουμε κάθε μέρα συναναστρεφόμενοι με τους απλούς ανθρώπους του λαού μας. Αντιθέτως μάλιστα, συνεχώς αυξάνει η συνειδητοποίηση του τι γίνεται και πού θέλουν να οδηγήσουν τα πράγματα. Αυξάνει και το ρεύμα της αντίστασης στη Νέα Τάξη και τη Νέα Εποχή. Στόχος, το κάθε μοναστήρι και η κάθε ενορία να γίνει ένα μετερίζι αντίστασης. Οδηγούς,

δόξα τῷ Θεῷ, ἔχουμε πολλούς. Πατροκοσμάδες και Μακρυγιάννηδες πολλοί στην ιστορία της Ρωμιοσύνης.

1.Βλ. σχετικά άρθρα μας «Η νήσος της εκκοσμικεύσεως» στο συλλογικό ἔργο «Εκκλησία και εκκοσμίκευση», εκδ. Μυριόβιβλος, Αθήνα 2003, σσ. 11-25.

2.Βλ. για περισσότερα στο βιβλίο μας «Οικουμενισμός, Νεοειδωλολατρία και Νέα Εποχή», εκδ. Παρακαταθήκη, Θεσσαλονίκη 2006, σσ. 9 κ.ε.

3.Βλ. προαναφερθέν βιβλίο μας σ.35